

האם זה נכון?
שאלה זו הופנתה אלינו עשרות פעמים בשבועות האחרונים. שאלו אותה לא רק עתונאים, אלא גם סתם אנשים, מכרים ושאינם מכרים, במקומות שונים בארץ. שאלת הסקרנים נגעה לשמועות מסויימות, שנפוצו, כנראה, בחוגים רחבים לאחרונה: השמועות אומרות, בגירסות שונות: קיים ב"יזושהו מקום, או בידי מישהו, חומר מופצץ על חייהם האינטימיים של כמה מ' גדולי המדינה. חומר זה נמסר לידי העולם הזה, והשבועון המסויים עמד לפרסם אותו. אילו עשה זאת, היה נתם הגולל על ה' הקאריירה של אותם אישים. הפירסום נמנע, ברגע האחרון במש, על ידי התערבות של מישהו. (הגירסות השונות חולקות זו על זו ביחס לזהות המתערב ולרקע התערבותו.) לחלק השני של השמועות אין שחר. איש לא התערב, וגם לא היה צורך בשום התערבות. גם קשה להניח כי התערבות כזאת היתה מועילה, אילו אמנם החליט העולם הזה לפרסם מיסמך כלשהו.

העולם הזה לא התכוון מעולם לפרסם את החומר הנידון. מי שיכול היה להעלות על דעתו אפשרות כזו, פשוט אינו מבין את גישת העולם הזה לתפקידו.

★ ★ ★

אולי הגיעה השעה להבהיר שוב את עקרונותינו לגבי סוגיות אלה. תוך כדי חקירותיו בפרשות ציבוריות, ניתקל העולם הזה לא פעם בחומר הנוגע לחייהם הפרטיים של אישי ציבור. הארץ קטנה, ומעטים מאד הסודות בה. יש אישים המנהלים את חייהם הפרטיים כימעט בפרטיות. אחרים, שהם דיסקרטיים יותר, מוקפים אויבים הדואגים לאיסוף החומר, ולא פעם הם מביאים אותו, בצורה זו או אחרת, לידיעת העולם הזה. אחרים משתמשים בשם העולם הזה לשוא, כדי להטיל את חיתתם על האיש, למטרות הגובלות בעם סחיטה. מעולם לא השתמש העולם הזה בחומר כזה, פרט לכמה חריגים שאציינם להלן. כי לדעתנו, חיו האינטימיים של מדינאי הם עניינו הפרטי, והוא זכאי למידה של פרטיות כמו כל אדם אחר. לא היה איכפת לנו ששר בממשלה היה הומוסקסואלי (אף שקיבלנו על כך לא פעם הודעות מפורטות מידי ידידים מאוכזבים) או שפלוני בגד באשתו. שאלנו את עצמנו: מה זה נוגע למילוי תפקידו הציבורי?

יש מיקרים בהם משפיעים חיו הפרטיים של איש ציבור על ענייני הכלל. במקרים אלה, אמנם חובתו של עתון הוא לפרסם את העובדות, לשם הגנה על האינטרס ה' ציבורי. בכל שאר המיקרים, נבירה בחיו האינטימיים של המדינאי פסולה בעינינו. נשאלת השאלה: מהו הגבול המדוייק של תחום הפרט? גבול זה שונה לגבי מדינאים ואומנים, למשל. כוכבת קולנוע, החיה את כל חייה לעיני הציבור, והדואגת בעצמה לתת פרסום רעשני לכל פלירט שלה, כמעט ואין לה תחום פרטי בכלל. שיקול שונה, חל, למשל, על ראש-עיר. קשה לקבוע כל לים מדוייקים — העניין כפוף לשלל הישר, להגיון ולטעם הטוב. למרות השמצת איי בינו, דומני כי השבועון המסויים הקפיד תמיד על גבול זה, כפי שנקבע על-ידינו, והוא יעשה זאת גם להבא.

★ ★ ★

כפי שכבר רמזתי, ישנם חריגים מסויימים. החריג הראשון נוגע לאותם המנסים לכפות על הציבור הגבלות ממאירות, בשם המוסר והדת. אם מנהיג דתי, הנואם השכם והערב על טוהר חיי המשפחה בישראל, מחד זיק פילגש או מבקר במועדון-לילה פריסאי, יתכן כי אינטרס הציבור מחייב לגלות את צביעותו. עשינו זאת פעם-פעמיים בעבר, בוהירות ובהתאפקות רבה. החריג השני נוגע לעניינים שהפכו נחלת הציבור, כתוצאה מפירסומם במה אחרת. מיקרים כאלה מחייבים, לעיתים, תגובה. החריג השלישי, והחשוב ביותר, נוגע לעקרון ההגנה העצמית. מתאגרף המרביץ מתחת לחגורה אינו יכול להבוע לעצמו את הגנת כללי ההגנות של הלורד קהינסט ברי. שלוש פעמים בתריסר שנות קיום מערכת זו הרשינו לעצמנו לפרסם חומר בעל אופי פרטי על אישים מסויימים, כתגובת על התקפות אישיות פרועות, ודוניות ובלתי-הגונות. היינו המגיבים, לא היוזמים. אף אחד מן השיקולים האלה לא חל על המיקרים שמיששו נושא לגל-השמועות האחרון, וממילא לא יכלו הן להיות נכונות.

שהיום כדאי יותר לקנות גרבים. היום סורגים גרבים מהר יותר ואמילו טוב יותר. גרבי „אורלון“* לגבר ולנער מתוצרת „לודזיה“ הן חמות וחזקות, נוחות ללבוש, קל לכבסן, ושומרות על צורתן לימים רבים.

הנסיון, המומחיות והמוניטין של „לודזיה“ מציעים לכם את גרבי ה „אורלון“ — בדוגמאות וגוונים נהדרים וגדלים שונים. עשו לכם הרגל — להנאת כל רגל — רכשו גרבי „אורלון“ של „לודזיה“.

להשיג בכל חנויות להלבשת גברים בארץ.

משנת 1924

לודזיה
ערה לטאיכות

שם רשום לסיב האקרילי של דופונט.